

dlužné pojistné ani po uplynutí čekací doby zapláceno. — V případě tom byla, jak nesporno, vystavena pojistka ze dne 12. září 1924 s platností od 1. září 1924 a měl žalovaný zapraviti pojistné ve čtvrtletních splátkách vždy 1. září, 1. prosince, 1. března a 1. června každého roku, při čemž byla prvá splátka dospělá dne 1. září 1924. Žaloba byla podána dne 4. března 1926, tedy v druhém roce pojišťovacím po uplynutí čekací doby 90 dnů ode dne splatnosti první ba i druhé splátky v druhém roce, byla tedy podána když již dle §u 5 číslo 3 odst. 2 cit. podmínek smlouva pozbyla platnosti a veškeré nároky plynoucí ze smlouvy pojišťovací propadly, tedy též nárok žalobkyně na zaplacení celého prvního ročního pojistného.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolateli dlužno dáti za pravdu, pokud, uplatňuje dovolací důvod podle čís. 4 §u 503 c. ř. s., spatřuje nesprávné právní posouzení ve výkladu ustanovení §u 5 všeobecných podmínek pojišťovacích odvolacím soudem. Předpis tento mluví pod čís. 1 a 2 o pojistném za první rok pojišťovací na rozdíl od pojistného v druhém a dalším smluvním roce pojišťovacím, o kterém mluví 3. bod citovaného předpisu. Vztahuje-li odvolací soud druhý odstavec 3. bodu také na pojistné za první rok pojišťovací, je to zřejmě pochybené, neboť tento odstavec, jako vůbec celý 3. bod vztahuje se výhradně na pojistné v druhém a dalším smluvním roce pojišťovacím. Z toho plyne, že podle §u 5 čís. 1 všeobecných podmínek pojišťovacích pojistné — totiž »prvé celoroční pojistné s vedlejšími poplatky« — musí býti pojistníkem pojišťovně zapláceno za všech okolností, že když není zapláceno do osmi dnů ode dne splatnosti, může býti vymáháno soudně, že na toto pojistné nevztahuje se ustanovení §u 5 čís. 3, 2. odst. všeobecných podmínek pojišťovacích, jmenovitě ustanovení o čekací 90denní lhůtě a o samočinném zániku smlouvy ve druhém a třetím roce pojišťovacím a ustanovení o nežalovatelnosti pojistného v tomto údobí. Jiný výklad přičil by se vykládacímu pravidlu §u 914 obč. zák., podle něhož při výkladu smluv nesluší lpěti na slovném znění výrazu, nýbrž jest vyšetřiti úmysl stran a rozuměti smlouvě tak, jak to žádá obyčej poctivého obchodu. Kdyby bylo lze pojistníku po uzavření pojišťovací smlouvy vyzouti se ze všech smluvních povinností prostě tím, že by pojistné vůbec nezaplatil, dalo by se to těžko uvésti v soulad s obyčejí poctivého obchodování. To bylo prvou stolicí zcela správně rozpoznáno.

Čís. 6857.

»Porodem« ve smyslu §u 163 obč. zák. není již dostavení se porodních bolestí, nýbrž teprve oddělení se dítěte od mateřského těla.

Důkaz otcovství u nemanželského dítěte narozeného mimo kritickou dobu lze provésti pouze znalci. Výslech nemanželské matky není dostačným pro důkaz otcovství a zplození.

(Rozh. ze dne 1. března 1927, Rv II 51/27.)

Žaloba o uznání nemanželského otcovství a placení výživného byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Po stránce právní napadá dovolatel názor hájený Nejvyšším soudem v nálezu uveřejněném pod čís. 1218 sb. n. s., že důkaz otcovství u dítěte narozeného mimo dobu kritickou, lze provést jenom znalci. Při tom snaží se doličiti, že porodní bolesti u matky nastaly již 4. května 1925, tedy již 300. dne po sporné soulož, že v ten den bylo již dítě nativní a že tedy spadá porod do doby kritické. Pokud však dovolatel snaží se dovoditi, že porod nastal již 4. května 1925 tím, že se dostavily bolesti, přehlíží, že porodem, zrozením dítěte, nelze nazvati již nevolnost a bolesti. Zákon mluví o době, kdy se dítě narodí a o době jeho zrození (§ 138, 155, 156, 157, 159, 168 obč. zák.) a o době slehnutí (Entbindung) (§ 163 obč. zák.). Tento okamžik nastává nikoliv již tím, že se dostaví bolesti nebo nevolnost, nýbrž tím, že dítě, oddělivší se od těla mateřského, přestává býti jeho součástí a stává se jak fyzicky tak i po právu osobností samostatnou. V tom ohledu však bylo zjištěno, že narození a porod stal se teprve dne 6. května 1925 a nerozhoduje, kdy se dostavily porodní bolesti nebo nevolnost. Nejvyšší soud nemá příčiny, by se uchýlil od názoru zastávaného v nálezu čís. 1218 sb. n. s. Důkaz o zplození dítěte výpovědí matky, že nesouložila s nikým v době kritické, nestačí. Že se zákon v § 163 obč. zák. nedovolává výslovně § 157 obč. zák., nevylučuje správnost úsudku, že při nemanželském otcovství nechce zákon ulehčiti jeho důkaz, když při důkazu manželského původu s důkazem výpovědí matky se nespokojuje, ani pro popření manželského otcovství (§ 158 obč. zák.) ani pro jeho potvrzení (§ 157 obč. zák.). Zákon tedy výslech matky nepokládá za dostatečný pro důkaz otcovství a zplození. Takový důkaz ovšem se připouští o důkazu samé soulož (§ 163 obč. zák.). Soulož jest okolností snadno pozorovatelnou, kdežto zplození vymyká se pozorování matčinu a může proto o zplození býti podán důkaz jen posudkem znaleckým, který ovšem může se zakládati i na výpovědi matky. Vypadl-li však znalecký důkaz nepřesvědčivě, nelze ho nahraditi výpovědí matky.

Čís. 6858.

Úpadkový řád.

Jde-li v pravdě o výši útratové pohledávky, nikoliv o to, zda jí v zásadě přísluší přednostní pořadí podle §u 46, 47 a 49 konk. ř., jest dovolací rekurs nepřípustným.

Přihlásil-li správce úpadkové podstaty k rozvrhovému roku za zvláštní podstatu t. zv. deficit, v němž byly obsaženy daně jakožto položky z vedení správy, jest příkázati celý deficit jemu.

Bylo-li výsledku odhadního řízení z dražebního řízení, zavedeného k návrhu vymáhajícího věřitele, použito i v dražebním řízení, zahájeném